

πόδι νὰ ἀφήσῃ κρεμάμενον εἰς τὸν ἄέρα. Ἐρωτῶντάς τον εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ ΠρωτομαΪστωρ, ἀντίσθητος νὰ φυλάττῃ τὸ ἀπόκρυφον τῶν Κονιάτων καὶ τῆς τάξεως των. Πάλιν, ἔμπροσθεν τινὸς συναδέλφου καὶ παρόντος τοῦ ΠρωτομαΪστορος, τοῦ γυμνώνεται τὸ στῆθος, διὰ νὰ ἴδουν μὴν εἶναι γυναικείας φύσεως, καὶ ἐγγίζωντάς τον εἰς τὸ ἀριστερὸν βυζὶ ἔνα πριελτι, τὸ ὄποιον ὁ Ἰδιος κρατεῖ, ἔχωντας τὸ δεξιὸν χέρι ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, ὅμνύει καὶ τοιουτούρθπως τάσσει:

Νὰ μοῦ ἐκριζωθῇ ἡ γλωσσα, νὰ μοῦ ἔσεχισθῇ ἡ καρδια, νὰ καῇ τὸ σῶμα μου, νὰ σκορπισθῇ ἡ κόνις εἰς τὸν ἄέρα, οὕτε νὰ μείνῃ κανένα μου μνημόσυνον ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνίδως καὶ κάμω τὸ ἐναντίον, ὅπου ὁ Θεός νὰ μὲ φυλάξῃ. Τελειώνωντας τούτο ἀσπάζεται τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ ΠρωτομαΪστωρ προστάσσωντάς τον νὰ σιγάσῃ, τοῦ δίδει τὴν ζώνην τοῦ λευκοῦ δέρματος τῶν Κονιάτων, καὶ δύο ζευγάρια κειρόκτια, ἔνα διὰ λόγου του, καὶ ἄλλο διὰ τὴν πλέον ὑγαπιμένην του. Τοῦ ἔξηγει ἔπειτα

Δ Δ

τὴν σημαδιαν τῶν δύο Γραμμάτων I. P. Τὸ πρῶτον θέλει νὰ εἰπῃ Ἱακοί, καὶ τὸ δεύτερον Ποέζε, λέεις καὶ αἱ δύο Ψικλέζικαι, ἡ δοποίαις εἶναι τὸ σημεῖον διὰ νὰ γνωθεῖται ἔνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ἡ ἔκτασις ὅπου κάμουν μὲ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἀριστερὸν τους σιαγόνα. Ἐπειτα τραβάντας ἵσια τὸ χέρι, ἀκουούμενοι τὸν μεγάλον δάκτυλον εἰς τὴν δευτέραν ἀριθμωσιν τοῦ λικανοῦ, πήγουν τοῦ δευτέρου δάκτυλου τοῦ συναδέλφου, προφέρωντας τὴν λέξιν Ἱακόν, ἐγγίζωντας ὁ ἔνας μὲ τὸν ἄλλον τὸ στῆθος των, πάλιν δίδουν τὸ χέρι, καὶ ἀκουούμενας τὸν μεγάλον δάκτυλον ἐπάνω εἰς τὴν δευτέραν ἀριθμωσιν τοῦ μεσαίου δάκτυλου, προφέρουν τὴν λέξιν Ποέζε.

Ἐξηγουμένων δὲ τούτων, κηρύγγεται ὁ ὑποψήφιος ἀδελφός. Ἐπειτα, ἀδείᾳ τοῦ ΠρωτομαΪστορος, κάθηται εἰς τὴν Τράπεζαν, καὶ πίνουν εἰς τὴν ύγειαν τοῦ συναδέλφου. Πάλιν, ἀδείᾳ τοῦ ΠρωτομαΪστορος, λέγοντος, ἀς δοθῇ κόνις ἐπάνω, πήγουν τουφέκια, ὁ καθ' εἰς ἔχει ἔμπροσθεν του ἔνα μπουκάλι μὲ κρασί, καὶ προστάζοντας τοῦ ΠρωτομαΪστορος ὁ καθ' εἰς βάλλει τὸ κρασί εἰς τὸ ποτήρι, λέγωντας, ἀς βάλῃ ὁ καθ' εἰς τὰ ἀργατα χέρι, πλαστιάζουν τρεῖς φραΐς τὸ ποτήριον εἰς τὰ κεῖλα, καὶ βάζωντας το κάτω, καὶ ὑστερον πέρωντας το, τὸ σφίγγουν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους τρεῖς φραΐς, φωνάζωντας δύο μὲ τρεῖς φραΐς, Ζήτω, πήγουν βίβατ. Ἐπάνω εἰς τὸν τράπεζαν εἶναι τρία κηρία, ὅπου κάμουν ἔνα τρίγωνον σχῆμα. Ἀνίσως καὶ ἥτον τινὰς ὑποπτος, θέλει φανερωθῆν λέγωντας, βρέχει, τὸ ὄποιον σημανεῖ σιωπήν. Ἐνδεχόμενον νὰ τύχῃ τινὰς ἀνάξιος νὰ πένεγρῃ τὰς λέξεις Ἱακοί καὶ Ποέζε, διὰ τούτο διὰ νὰ μὴν ἦνται ὑποπτος, δταν δίδουν τὸ χέρι, δὲν προσθεται ἄλλο παρὰ τὰ γράμματα τῶν ἀνωθεν λέξεων, πήγουν ὁ ἔνας λέγει Ἱακοί, καὶ ὁ ἄλλος Ποέζε· καὶ σύτως περὶ τῶν ἄλλων. Ταῦτα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ ἡ τάξις τῶν Ἐλευθέρων Κονιάτων, καὶ οἱ χαρακτῆρες, ὅπου γράφουν, εἶναι εἴκοσι τέσσαρες, οἱ ἔξις, ὅπου φαίνονται (παραλείπονται).

Ἡ Ελονσίς ταύτης τῆς τάξεως καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ ἐδόθη τῇ Ἀγίᾳ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῆς πα-

τριαδοχείας τοῦ κύριου Παΐσιου, παρὰ τοῦ Σμύρνης κύριο Νεοφύτου, ἀπελθόντων τῶν Κονιάτων ἑκεῖ. Ἐκαμε δὲ πολλοὺς λόγους καὶ φρικτοὺς ἀφορισμοὺς εἰς ἑκεῖνον, ὅπου πηγαίνει εἰς αὐτούς, ὅτι εἶναι δαιμονολατρεία ἡ τάξις αὐτή, καὶ τὸ ἀπόκρυφόν τους ἑκεῖθεν πᾶλιν εἰς τὸν πόλιν, εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ ἔκαμαν Κονιάτας τινάς μαθόντες δὲ οἱ κρατοῦντες εὐθύνης ἀπεδίωξαν αὐτούς. Τοῦτοι οἱ Κονιάται λέγεται ὅτι νὰ ἐπερωτοφάνησαν εἰς τὸν Ἰγγλιτέραν πρὸ 70 — 80 χρόνων ἀπὸ τῆς σινιμερον, ὅπου ἐφανερώθη παρὰ τοῦ Σμύρνης ἡ τάξις των, πήγουν ἀπὸ τοῦ 1747 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΙΓΚΑ.*

Πλὴν καὶ ἐκ τούτου τοῦ ὄχυρωματος ἐδιώχθη ἐπὶ τέλους ὁ δυστυχῆς Ρίπ οὗτος τῆς φιλέριδος αὐτοῦ γυναικός, ἡτις ἐξ ἀπίνης συνειθίζει νὰ εἰσβέλλῃ ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ συλλόγου, ἔχουθενούσα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ μέλη, μηδὲ αὐτοῦ τοῦ σεβασμίου προσώπου τοῦ Νικολάου Βέδδερ σωζόμενου ἀπὸ τῆς θρασείας γλώσσης της τρομερᾶς ταύτης ἀρδρογυναῖκα, ἡτις καθ' ὀλοκληροῖσαν ἤτισθο αὐτὸν ὡς ἐνθρεύοντα τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς ἔξεις ὀκνηρίας.

Ο δυστυχῆς Ρίπ ἐπὶ τέλους περιῆλθεν εἰς ἀπελπισίαν· τὸ μόνον δὲ μέσον, τοῦ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐν τῷ ἀγρῷ ἐργασίαν καὶ τὰς κραυγάς της συζύγου αὐτοῦ, ἡτο νὰ λάβῃ τὸ πυροβόλον καὶ νὰ δραπετεύῃ εἰς τὰ δάση. Ἐντκύθη, καθίμενος ἐνίστε παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου, ἐμεριζετο τὸ περιεχόμενον τοῦ δισακκίου αὐτοῦ μετά τοῦ λύκου, ὃν συνεπάθει ὡς φίλον, συμπάσχοντα ἐν τῷ διωγμῷ. «Πτωχέλυκε», ἔλεγεν ἐνίστε, «ἡ κυρία σου σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ διάγῃς βίον κυνός· ἀλλ᾽ ἐσο ἡτυχος, καλέ μου· ἐνόσῳ ζῶ οὐδέποτε θέλεις στερηθῆ φίλου προστέτου!» Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ λύκος ἐκίνει τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, παρετήρει προσεκτικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κύριου αὐτοῦ καὶ, ἀν οἱ κύνες αἰσθάνωνται συμπάθειαν, πιστεύω, ἀληθῶς, ὅτι οὗτος μάλιστα ἐγκαρδίως ὀνταπέδιε τὸ συναίσθημα.

Κατά τοικύτην τινὰ περιπλάνησιν ἐν λαμπρῷ φυνωπωρινῇ ἡμέρᾳ ὁ Ρίπ ἀσυναισθήτως ἀνερριχθεὶς εἰς ἐν τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τῶν ὁρέων Κάστασιλ. Εἰχεν ἔξελθει εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ θήραν σκιούρων καὶ αἱ ἡρεμοὶ ἐρημίαι ἡγησαν καὶ ἀντάχησαν ἐκ τῶν κρότων τοῦ πυροβόλου αὐτοῦ. Ἀσθμαίνων καὶ κεκοπιακώς, ἐρίφθη ἀργά μετά μεσημέριαν, ἐπὶ πρασίνου λόφου ὅπ' ὁρεινῆς χλότος κεκαλυμμένου, περιστερούσης τὴν ὁρεύν τοῦ κρημνοῦ. Ἐκ τίνος διὰ τῶν δένδρων ἀνοίγματος ἡδύνατο νὰ ἐπισκοπῇ ἀπασκεν τὸν χθιαχμολοτέρων χώραν, ἀποτελούσαν ἐπὶ πολλὰ μίλια πλούσιον δασώδη τόπον. Ἐν ἀποστάσει μακράν,

* Ιδε ἡρι. 50, σελ. 987 — 988.

μακρὸν κάτωθεν αὐτοῦ παρετάρει τὸν ἐπιβλητικὸν Οὔδσωνα κυλιόμενον διὰ τοῦ ἡρέμου πλήν μεγαλοπρεποῦς αὐτῷ ροῦ σὺν τῷ ἀγτανακκλάσει ἐρυθροῦ τίνος νέφους ἢ τοῦ ἴστιν βραχύποροῦντος σκάφους, ἐκασταχοῦ κοιμώμενον ἐπὶ τοῦ μελαδίου αὐτοῦ στέρου καὶ ἐπὶ τέλους ἐξαφνιζόμενον ἐν τοῖς κυνοῖς ὄροπεδίαις.⁷ Ἐν τῇ ἑτέρῃ πλευρᾷ ἔθετο βαθεῖαν ὄσεινὴν κοιλάδα, ἀγρίν, μονήρα καὶ λασίαν, τὸν πυθμένα πλήρη ἐκ τῶν ἀποτριμμάτων τῶν ἐπικρεμαμένων βράχων ἔχουσαν καὶ μόλις ὑπὸ τῶν ἀντανακλωμένων ἀκτίνων τοῦ δύσοντος ἥλιου φωτιζόμενην. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Ρίπη ἔμενε ρεμβίζων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταῦτης ἢ ἐσπέρα βαθυτὸν προσύχωρει τὰ ὅρη ἡρέμαντο ρίπτοντα ἐπὶ τῶν κοιλάδων τὰς μακρὰς καὶ κυνῆς αὐτῶν σκιάς, οὗτος δὲ παρετήρησεν ὅτι τὸ σκότος ἦθελεν ἐπέλθει πολὺ πρὶν ἡ ὁ Ἰδος φύκσει εἰς τὸ χωρίον καὶ βράχυν ἐζέπεμψε στεναγμόν, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι θά εὑρίσκετο ἀπέναντι τῶν φωνασκιῶν τῆς κυρίας Βέν Γουίγκλ.

“Οτε ἔμελλε νὴ κατέλθη, ἤκουσεν ἐξ ἀποστάσεως φωνὴν κράζουσαν, «Ρίπη Βέν Γουίγκλ, Ρίπη Βέν Γουίγκλ!» Παρετήρησε πέριξ, ἀλλ’ οὐδὲν εἶδεν ἢ κόρακα μεμνωμένον, ἵπταμενον διὰ μέσου τοῦ δάσους. Ἔσκέφθη ὅτι ἡ φραντσία θὰ ἡπάτησεν αὐτὸν καὶ ἐστράφη οὐα κατέλθη καὶ πάλιν ὅτε διὰ τῆς ἡρέμου ἐσπερινῆς αὔρας τὴν αὐτὴν φωνὴν ἤκουσεν ἤκουσεν: «Ρίπη Βέν Γουίγκλ, Ρίπη Βέν Γουίγκλ» — συγχρόνως δὲ καὶ ὄλυκος, ἀνυψώσας τὴν ράχην καὶ γυλλίσας χαρκοφύων, προστηλώστο εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ καρίου αὐτοῦ, περιθεώς προσθέλειν κάτω εἰς τὴν κοιλάδα. Ο Ρίπη ἡδη ἡρέμην ἀύριστεν φόβον, καταλαμβάνοντα αὐτὸν· ἔναγωνίως δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν προσθέψας, διέκρινε μορφὴν παράδιζον, βραχέως καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ κάπου ἀνερχομένην τοὺς βράχους, κλίνουσαν δὲ ὑπὸ τοῦ βάρος ἀντικειμένου, διπερ ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτῆς ἔφερεν. Ἐξεπλάγη, ἰδὼν ἀνθρώπινον ὃν ἐν τῷ μοναστηκῷ καὶ ἀστέφτω ἐκείνῳ τόπῳ· ἀλλ’ ὑποθέτων τινὰ τῶν γειτόνων δεόμενον τῆς βοηθείας αὐτοῦ κατῆλθεν ἐπεισμένως διπως παράσχη αὐτῷ τοιαύτην.

Ἐγγύτερον προσπελάστεως οὗτος ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς παραδίζου ὄψεως τοῦ ζένου. Ἡτο βραχύσωμος καὶ τετράγωνος τὴν κατασκευὴν μετὰ πυκνῆς καὶ δασείας κύμης καὶ πολιοῦ γενείου. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ ἦτο τοῦ ἀρχαίου δανικοῦ συρροῦ — χιτῶν ἐξ ὑφάσματος λωρίω περὶ τὴν ὄσφυν δεδεμένος — πολλαὶ περισκελίδες, ὡν ἢ ἐξωτερήτη εὐρεῖα τὸν ὅγκον ἦν κεκομημένη διὰ σειρᾶς κομβίων πρὸς τὰ κάτωθεν τῶν πλευρῶν, πρὸς δὲ τὰ γόνυτα διὰ θυσάνων. Ἐπὶ τῶν ὄμων αὐτοῦ ἔφερεν ἴσχυρὸν βαρελάκιον, διπερ ἐφαίνετο πλήρες ρευστοῦ· ἔνευσε δὲ πρὸς τὸν Ρίπη διπως πλησιάση καὶ βοηθήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ φορτίῳ. Εἰ καὶ λίαν ἐπιφυλακτικὸς καὶ δύσπιστος πρὸ τῆς νέας ταύτης σχέσεως, οὐχ ἡτον ὁ Ρίπη συκατένευσε μετὰ τῆς ἴδιαζούσης αὐτῷ προθυμίας καὶ, ἀμοιβαίως βοηθούμενοι, ἀνηλθον διὰ στενοῦ αὐλακοῦ,

τῆς ξηρᾶς προφανῶς κοίτης ὄρεινοῦ τίνος ρύακος. Κατὰ τὴν ἀνάβασιν αὐτῶν, ὁ Ρίπη ἤκουεν ἐνίστε μακρὸς κυλινδουμένους κρότους ὡς μεμακρουσμένας βροντάς, αἰτινες ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι ἐκ βαθειῶν ραγίδων ἢ μᾶλλον χασμάτων ἐν μέσῳ βράχων ὑψηλοσκρημών πρὸς τοὺς ὄποιους διηκόνυετο ἢ ἀνώμαλος αὐτῶν στενωπός. Πρὸς στιγμὴν ἑστηκαὶ ὑποθέσας τοῦτο ὡς τὸν θόρυβον μιᾶς τῶν παραδίκων ἐκείνων θυελλών, αἰτινες συγχάκιες συμβαίνουσιν εἰς ὄρεινα ὑψηλούς, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν αὐτοῦ. Διελθόντες διὰ τηξιραγίδος ἥλιθον εἰς τινα κοιλότητα, ὅμοιαζουσαν πρὸς μικρὸν ἀμφιθέατρον, περιβάλλομένην διὰ καθέτων κρητικῶν, ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ὄποιων ἐπικρεμάμενα δίνδρα ἔρριπτον τοὺς κλάδους αὐτῶν, σύτως ὥστε ὁ γαλάζιος οὐρανός μόνον καὶ τὸ λαμπρὸν ἐσπερινὸν νέφος ἥσχεν ὄρατά. Καθ’ ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὃ τε Ρίπη καὶ ὁ εταῖρος αὐτοῦ ἐμόγυντον ἐν σιωπῇ· διότι, καίτοι ὁ πρώτος τὰ μάλιστα διηπόρει πέρι τοῦ τις ἥδυνατο νὰ ἥναι ὁ σκοπός τοῦ ν' ἀναβιβλήσηται βαρέλιον ὑγροῦ πλήρες εἰς τὸ ἄγριον τοῦτο ὅρος, οὐχ ἡττον ἐνυπῆρχε τι παράδοξον καὶ ἀκατάληπτον περὶ τοῦ ἀγράνθου ἀνθράξ, διπερ ἐνέπνεε φύσιον καὶ παρεκάλεσε τὴν ἐξοικείωσιν.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίζετρον εἰσόδον αὐτῶν νέακάντικειμενα θαυμασμοῦ ἐπαρσυσιάσθησαν. Ἐπὶ τινος ἐν τῷ κέντρῳ εὐρισκομένου ἐπιπέδου μέρους ὑπάρχειν ὅμιλος παραδίζων προσώπων, ἐνησοχολημένων εἰς τὸ νὰ πχίζωσι κύρους. Τὰ πρόσωπα ταῦτα ἥσαν ἐνδεῦμενα κατὰ κομψὸν ζενικὸν συρρόν κατίτινα μὲν ἐφόρουν βραχίές ἐσωκάρδια, ἀλλὰ δὲ ἐπενδύτας μετὰ μακρῶν μαχαιρῶν εἰς τοὺς ζωστῆρας αὐτῶν, τὰ πλειστα δὲ τούτων είχον ὑπερεγέθεις περισκελίδας εἴδους παραπλησίου πρὸς τὰς τοῦ ὄδηγοῦ. Καὶ αἱ ὄψεις δὲ αὐτῶν ἥσαν παράδοξοι· ἀλλοιος μὲν εἴχε γένειον πλατύν, πρόσωπον εὐρὺν καὶ μικροὺς ὡς τοῦ χοίρου ὄχθαλμούς· ἐτέρου δὲ τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο συνιστάμενον καθ' ὄλοκληροίαν ἐκ ρινός καὶ ἐπικαλυπτόμενον ὑπὸ λευκοῦ καὶ ἐν εἴδει κώνου σακχάρεως πίλου, στολιζόμενόν πως διὰ μικρᾶς τινος ἐρυθρῆς οὐρᾶς ἀλέκτορος. Πάντες εἰχον γένεια διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἐφαίνετο ἀρχηγός. Ἡν δὲ σύτος εὑρώστος καὶ γη αἰος κύριος, θελασσόπλικτον ἔχων μαρφάκην ἐφόρει τριχαπτοκόσμητον περιστήθιον, εὐρὺν ζωστῆρα μετὰ μαχαιρῶν, ὑψηλὸν πίλον μετὰ πτεροῦ, ἐρυθρὰς περικνημάδας καὶ ὑποδίματα μεθ' ὑψηλῶν πτερων καὶ μετὰ ρύδων ἐπ' αὐτῶν. Οἱ ὄλοκληροις ὁ διηγιλες ὑπενθύμιζε τῷ Ρίπη μορράς ἀρχαίας φλαμανδικῆς εἰκόνος τοῦ Dominie Van Shaeck, τοῦ ιερέως τοῦ χωρίου, ητις ἐκομίσθη ἐξ Ολλανδίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐποικισμοῦ.

Ἐκείνοι διηγιλες, διπερ ἴδιαζόντως παραδίζοντος ἐφαίνετο τῷ Ρίπη, ἡτο ὅτι, εἰ καὶ φανερῶς οἱ ἄνδρες οὗτοι διεσκέδαζον, οὐχ ἡττον εἰχον σοβαρώτατα τὰ πρόσωπα καὶ διετήρουν μυστηριώδεις τάσην σιγήν, ἀποτελούντα συνάμα τὴν μελαγχολικωτέραν σιγήρων διασκεδάζοντα προσώπων ἐξ ὅσων ποτέ εἰδεν. Οὐδὲν διέκοπτε τὴν σιγήν πλὴν τοῦ θορύβου τῶν σφαιρῶν, αἵτι-

νες, δισκηις ἐκυλίοντο, ζητήγουν διξ τῶν δρέψας ὡς
κροτούσαι βρούνται.

"Οτε ὁ Ρίπη καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἐπλήσθησαν, εκείνοις απέσχον αἰφνίς τοῦ παιγνίδιου καὶ ήτενισαν πούς αὐτοῦ διὰ τοσοῦτον ἀπλάνους ὥστε ἀγχίλυματος βλέψυματος καὶ μετὰ μορφῆς τοσοῦτον παραβλέψου, ἀπλόους καὶ στερούμενης λέξιμφεως, ὅστε οὐ καρδία αὐτοῦ συνεστρέψῃ ἐν εκυτῷ τῷ δὲ γόνατα αὐτοῦ συεκύωντο. Ἡδὴ δὲ ἑταῖρος αὐτοῦ ἔζεκένωσε τὸ περιεχόμενον τοῦ βαρελίου εἰς μεγάλας φιλάκις καὶ ἔνευσεν αὐτῷ νάρα ὑπορετήσῃ τὴν συντροφίαν. Οὗτος περίσσος καὶ τρέμων ὑπήκουσεν ἐκεῖνοι δέ, ἀποροφήσαντες τὸ ποτὸν ἐν βαθείᾳ σιγῇ, ὑπέστρεψαν εἰς τὸ παιγνίδιον αὖταν.

Βαθυτάδὸν ὁ φόρος καὶ τρόπος τοῦ Ρίπ κατηνυκτικῶν συναντήσαν. Πρὸς τούτοις δὲ ἐτόλμησεν, ὅτε οὐδεὶς ὄφθαλμὸς ἦτο προσηλωμένος ἐπ' αὐτοῦ, νὰ δοκιμάσῃ τὸ ποτόν, ὅπερ εὔρεν ἔχον κατὰ πολὺ τὴν γεῦσιν ἔξαιρέστον ὄλλανδικοῦ. Φύσει ὧν ψυχὴ διψαλέα πάραντα ἐδειλεάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ρόφημα. Ἡ μία δοκιμὴ προύκάλει τὴν ἑτέραν καὶ τοσοῦτο συχνάκις ἐπανέλαβε τὰς ἐπισκέψεις αὐτοῦ πρὸς τὴν φιλίην ὃστε ἐπὶ τέλους αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ κατεβλήθησαν, οἱ ὄφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐκολύμβων ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, αὕτη δὲ βαθυτάδὸν προσέκλινε καὶ ἐκείνος παρεδύθη εἰς βαθὺν πνεῦν.

Ἐξυπνήσας, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ πρασίνου λόφου ὅποθεν
τὸ πρῶτον εἶδε τὸν γέροντα τῆς κοιλάδος. Ἐπειψε
τοὺς ὄφθαλμούς αὗτοῦ — ἦτο δὲ λαμπρὰ εὐήλιος πρωτία.
Τὰ πτυχὰ ἐπήδων τερετίζοντα μεταξὺ τῶν θάμνων
καὶ ὁ ἀστός ἀνήρχετο κυκλοτερῷς καὶ ἀντιμετω-
πίζων τὸν καθαρὸν ὄρειν δέ ζέφυρον. «Βεβαίως» ἐσκέ-
φθη ὁ Ρίπ «δέν θά ἔκοιμηθην ἐνταῦθα ὀλόκληρον τὴν
νύκτα». Ανεμήσθη τότε τῶν πρὸ τοῦ ὑπονοῦ αὐτοῦ
συγχέντων, τοῦ παραδόξου ἀνδρὸς μετὰ πλήρους ποτοῦ
βαρελίου, τῆς τοῦ ὄρους χαράδρας — τοῦ ἀγρίου κατα-
φυγίου αὐτῶν μεταξὺ τῶν βράχων — τοῦ δυστήνου δι-
μίλου δστις ἐνησχολεῖτο ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν κύβων
— τῆς φιλήνης — «ὦ! ἐκείνη ἡ φιλήνη! ἡ κακὴ ἐκείνη
φιλήνη!» ἐσκέψατο ὁ Ρίπ, — «ὅποισαν πρέφεσιν θά
προσέβλω εἰς τὴν κυρίαν Βάν Γουμγκλ;»

Ζητήσας περὶ ἔκυπτον τὸ πυροβόλον αὐτοῦ εὑρεν

ἀντί τούς καθηκόντας καὶ καλάς δι' ἐκάλου ἀλεπυμένους καὶ
νηγετικούς πυροβόλους, παλαιὸν πτώραν ἀντιθέπτον, εἰ-
σκωριεκαμένον εχόν τὸν σφιλῆνα, τὸν λύκον εκπιτελοῦται
καὶ τὴν ἀκτηρίδαν παντηκούρωταν. Παραγένεται δὲ τοῦ
ὅτι οἱ σεβαστοὶ εκεῖνοι θλιβόνες τοὺς οὐρανούς ἔργονται
αὐτῷ παγιδαῖ καταχρησαντες αὐτῷ οὔδεσιν τίνει τοῦ
πατοῦ, ἀφρίσεσαν ἄπ' χύτεων τὸ πυροβόλον. Καὶ οὐ Αἴ-
χος πρός τούτοις ἀργάνισθη, ἀλλὰ οὐτος· Οὐδὲποτε
νήθη τοισι τοισι κατεπινεντοισι τοισι οὐ περιδικούς τινος. Επει-
ρίξε δι' αὐτὸν, ἐκλεγεντεν κύτον μεγαλορώνωσι καὶ διο-
μεστι, ἀλλὰ πάντα εἰς μεταγνῶν τὸν τὴν ἐπανελάζεινε
τόν τε συριγμόν καὶ τὴν κραυγὴν, ἀλλ' οὐδεὶς κύων
ἐρχεται.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῶν τοῦ Washington Irving).

(*Aκολουθεῖ*).

ΟΔΓΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἐπιγραφὴ μαγνητική.

Τῇ 29ῃ αὐγούστου μεταβάς μετὰ τοῦ ἐλλόγιμου μοναχοῦ καὶ ιημετέρου φίλου κ. Ζωδιακῆς Εὐθυγενίτου εἰς Ἀγριάν, δρυον τῶν χωρίων Ἀγίου Ααυγεντίου καὶ λεζωνιών, ἐπεσκέψθην καὶ τὸν μόνον ναΐσκον τῆς σύνοικιας ταύτης, τιμώμενον ἐπ' ὄνόματι τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναΐσκου τούτου ὑπῆρχε πρὸιν πλάξ ἐνεπίγραφος, κρυπτιμένουσα ἡς ἀνώφλιον τῆς θύρας. "Ἡδη εὑρουνθεῖσης τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἀφηγεόντης καὶ ή πλάξ ἐκεῖθεν καὶ ἐγείρθην κατέμπροσθεν τῆς δεξιᾶς παραστάδος τῆς θύρας.

‘Η πλᾶξ αὐτῷ εἶναι πτυχωτικαῖσμένην ἄνωθεν, κα-
τὰ τὴν βάσιν καὶ δεξιῆ. Σώζονται δὲ ἐν αὐτῇ λειψα-
να τριῶν ψηφίσματων. Τὸ μῆκος τῆς πλακός εἶναι
1^ο, 30. Τοῦ α' ψηφίσματος σώζονται τέσσαρες στί-
χοι· μετὰ τὸ τέλος τοῦ α' ψηφίσματος ἔπειται κενὸν
διάστημα δυνάμενον νὰ συμπεριλάβῃ τρεῖς ἔτι
χους, εἴτα ἀκολουθεῖ ἡ ἀρχὴ τοῦ β' ψηφίσματος. Δε-
ξιῆ μεσολαβεῖ τενὸν διάστημα 0^ο, 09, χωρίζον τὸ
γ' ψηφίσμα ἐκ τῶν δύο πρώτων ἀριστερόθεν. Η γε-
γομμένην ἐπιφάνεια τοῦ λίθου ἐν τῷ γ' ψηφίσματι
είναι 0^ο, 32.